

Bir Okul Konuşuyor

— sahara · 07 Nisan 2017

Yazarlar, romanlarında, öykülerinde, şairler şiirlerinde konuşurlar bizlerle. Heykel ustası susar, yontukları heykeller anlatır ustasının iç dünyasını. Camiler, kiliseler, hanlar-hamamlar yılların ötesinden seslenir ustalarının beyinlerindeki güzelliklerin destanlarını.

Tolstoy, Diriliş romanında başında kavak yelleri esen bir aristokrat gencin vicdan azabının dayanılmaz yansımalarını anlatır. İnsan olmanın erdemlerini okuruz bir solukta Tostoy'un Diriliş örneği nice yapıtlarında. Yazar değil konuşan romandır artık...

Türk romancılığının büyük ustası Reşat Nuri Güntekin susar Çalığı romanı konuşur. Feride öğretmen Anadolu'nun kuş uçmaz, kervan geçmez irak köylerinden güzellikler ve ilginçliklerle karşımıza çıkar Güntekin'in romanında.

Servantes değil konuşan yüzyıllar ötesinden. Donkişotluktur; dürüstlüğün, centilmenliğin ve birazda kaçıklığın örneklerini sunan yüzyılların gerisinden. Konuşan Donkişot romanıdır.

Gazap Üzümleri Romanı Amerikan emekçilerinin çilelerini anlatır Steinberg'in kaleminden...

'Gökten ateş yağsa, göğsümüzde söndürürüz...' mısrasın da Safahat konuşur Akif'in dilinden...

' Bilmem şimdi hala ilk kocanda mısın?

Dağları karlı Erzincan'da mısın?

Bırak, geçmiş günleri gönlüm hatırlasın;

Hatıradaki kalan şey değişmez zamanla.

Ne vefalı komşumuzdun sen. Fahriye abla!' Fahriye Abla şiiri anlatır bize Dranas'ın daha günah nedir tatmamış duyguları ve çocukluk aşkı Fahriye Abla'sını.

Otuz Beş Yaş şiiri: 'Yaş otuz beş yolun yarısı eder.' Diyerek daha çok erken yaşlarda çile çekmiş, yaşamın zorluklarına karşı yaşam mücadelesi vermiş halkın şakaklarına kar yağdığını Tarancı değil şiir söylüyordur bizlere.

Edirne'de Selimiye, İstanbul'da, Süleymaniye Camileridir konuşan mimarlar mimarı koca Sinan değil sanki. Köprüler, hanlar-hamamlar dile gelir yüzyıllar gerisinden anlatırlar yaşanmışlıklarını. Köprüler söylerler üzerlerimizden hanlar, krallar geçtiğini atlarla. Altlarımızdan nice sular aktı derler...

Güzel yurdumuzda nice kavimler yaşamış arkalarında acı tatlı anılar bırakarak. O güzel insanlar güzel

köyler, kentler kurmuşlar... Yollar yapmışlar uzakları birbirine bağlayan. Yolların yolcuları garip kervanlar konaklasın diye hanlar-kervansaraylar yapmışlar. Kiliseler, sinagoglar ve camiler-medreseler inşa etmişler. Hamamlar yapıp temiz teniz Yunmuşlar. Ne acıdır şarklılık, cehalet çoğu kez bilinmemiş insanlarımızca bu antik eserlerin kıymeti. Talanlarla nice güzellikler elden çıkarılmış. Tarihi değerlerimizin hazinelerle ölçülemeyen değerlerini bilen batının açgözlü hazine avcıları tarumar etmiş tarihi güzellikleri yerli işbirlikçileriyle birlikte. Nice hüzünlü heykeller gördüm kırık dökük. Gözyaşı döküyorlardı bakımsız, hazin halleriyle.

Kars yakınlarında Ani kentinin kalıntılarını ziyaret etme şanssızlığını yaşadım. O güzelim kentin her tarafı birer hazine değerinde. Yapıları, kiliseleri, hamamları tarumar edilmiş. Duvarlarındaki kutsal resimler sanki özel olarak imha edilmiş. Çirkin yazılarla sloganlar yazılmış ayakta kalan binaların iç ve dış yüzeylerine. Sözüm ona korumaya alınmış. Kentin çevresi dikenli telle çevrili. Lakin sürüsünü güden çobanlar koyu ve keçileriyle, sığırlarını otlatan çocuklar sığırlarıyla rahatça dolaşıyorlar antik kendin alanlarında. Ön kapıdan kabul edilen ziyaretçilerden makbuz karşılığı para almanın yollarını bulmuş yetkililerimiz.

Antik eserlerin kadrini bilmeyerek aslında kendimize ne büyük haksızlıklar yaptık yıllarca. Bu eserler sadece bizim değil tüm insanlığın ortak malı. Korunmalıyız bu paha biçilmez değerleri... Güzelim eserlerin çoğu batının müzelerini süslüyor ne acı. Ayrıca antik değerleri gelecek kuşaklara teslim etme gibi bir insanlık sorumluluğumuzu da unutmamalıyız.

Ben de korunmayan bir binayım yurdumun uzak bir köyünde, bir okul binası. Çok eski değil daha çeyrek asır olmadı sınıflarımda çocuk sesleri yankılanıyordu. Bahçemdeki ağaçlara konan kuş sesleri çocuk seslerine karışıyordu. Erik ağaçları vardı bahçemi çevreleyen, üzerlerinde kuşların yuva yapıp civciv çıkardığı. Köyde yapılan ikinci eğitim yuvasıydım, kalın taş duvarlı. Okulu ve ayrıntılanmayı seven yurttaşlar bir büyük kayayı dinamitle patlatarak taşıdılar taşlarımı. Kağrı arabalarıyla taşıdı kumum, çimentom. Tüm köy halkı seferber oldu benim yapılmamda. İlk kez galvanizli sac benim çatımda kullanırken tanıdı köylüler. Beş sınıflı güzel bir binaydım ben.

Kışlar sınıflarımda sobalar yakıldı. Sam Amca'nın süt tozundan sütler kaynatıldı bahçemde çocuklar için diye. Kepeksiz un geldi bin dokuzlu yıllarda depoma. Anneler sıra ile bu unlardan ekmekler yaptılar. Ekmekleri çocuklar sıralarımda paylaştılar.

Daha bitmedi anlatacaklarım. Benden önce koskocaman bir okul binası yapılmış daha bu köye bin dokuz yüz yirmilerde, cumhuriyetin kuruluş yıllarında. O binada güzeldi. Sonlarını gördüm. Benden önceki binada ne güzel öğretmenler, eğitimle görev yaptı. Sevgili öğretmenler, idealist insanlardı bende görev yapan tüm öğretmenler. Tek kaygıları ülke kalkınması için nitelikli eğitimle birlikte düzeyli öğrenciler yetiştirmektir.

Yıllarca sınıflarımız doldu taştı Fatmalarla, Zeyneplerle, Ayşe ve Haticelerle, Binnurlarla, Nurgüllerle, Leylalarla... Hasan ve Yücellerle, Ömer ve Adnanlarla. Âlimlerle, Cemal ve Kemallerle... İki yüz elliye aştı bazı yıllar okul mevcudum. Bu çocuklar şenlendirdi geniş bahçemi yıllarca. Özgürce koştular, birdirbir oynadılar, güvercin taklası, esir almaca oyunumu dersin daha nice çocuk oyunları oynadı bahçelerimde. Kızlar ip atladılar, beş taş oynadılar. Hepsi beyaz yakalıkları ve yine ak kurdelaları ile birer ak papatyalardı bahçe ve sınıfları süsleyen.

Ulusal bayramlar coşkuyla kutlandı hep. Şiirler vücut dilleri kullanılarak kız ve erkeklerce okundu yıllarca. Piyesler yapıldı. Kır gezileri tertiplendi her yıl komşu köy okullarıyla birlikte. Şırıl şırıl akan derelerin kenarlarında henüz açan çiçekler, havada uçan renk renk kelekleri gözlemledi çocuklar tadına doyum olmaz gezilerde.